

Jiří z Dráchova

historický příběh o dobrodružstvích
českeho cestovatele a rytíře ze 17.století

napsal Ondřej Kalivoda

Prolog

Dráchov na jihu Čech - malá, ne však nevýznamná obec na řece Lužnici. Právě zde na obchodní stezce z Čech do Rakouska býval od nepaměti významný brod přes řeku Lužnici. Dráchov leží coby kamenem dohodil od Soběslavi a nedaleko slavného husitského Tábora. Vždyť se také dráchovští páni hlásili k Husovu učení! Již staletí obývali Dráchovskou tvrz a hospodařili na přilehlých lukách a panstvích.

Ač byli rytíři, jejich rod byl prostý a skromný, rozhodně jim ale nechyběla rytířská čest a především národní hrdost. Odmala zde z pokolení na pokolení předávali rodiče dětem zkazky a příběhy o národních hrdinech. Od Bruncvíka a jeho cesty a zkroceného lva, přes rozmach království českého až k vlnám jižních moří za Otakara II. Přemysla, až po hledání skutečné pravdy mistra Jana a největší národní symbol jeho pokračovatelů husitů.

Dráchovští

Ale posuňme se nyní dále v čase, až do druhé poloviny 17. století, kde začíná náš příběh. Právě v této době se narodil Ondřej a Libuši z Dráchova druhý pokračovatel starého rodu a další v řadě rytířů z Dráchova - Jiří. Od jeho prvorozeného bratra Zbyňka ho dělilo 5 let. Bohužel nedlouho po jeho narození jejich milovaná a pro svou moudrost a přívětivost širokým okolím uctívaná matka Libuše zemřela na mor. Naštěstí si tato obávaná a neúprosná nemoc dávných časů nevybrala v okolí mnoho obětí. I přesto, že Ondřej zůstal na výchovu obou synů sám, nikdy si nezoufal.

Oba jeho synové se již od raného mládí rychle a s vervou zhostili své úlohy pokračovatelů rodu a nikdy svému otci nezavdali větší příležitost ke zklamání. Naopak, byli mu vždy oporou, jak jen to bylo možné. Černovlasý kadeřavý Zbyněk byl odmala spíše usedlejší jak postavou, tak povahou. Nátura blondatého Jiříka byla naopak vždy snivá a plná velkolepých plánů, snů a cílů. Ačkoliv oba bratři na první pohled budili dojem pravého opaku, vždy se výborně doplňovali a jakoby tak tvořili jeden dokonalý celek.

Když dospěl Jiří v muže, byl z něj vysoký, urostlý světlovlasý jinoch se špičatým nosem a vysokým čelem, kterému v hustém hnědém

obočí vykukovala dvě zelená šibalská neposedná očka. Zbyněk byl o něco menší, zato robustnější pořízek, jehož statná postava i pevný a klidný pohled nenechávaly nikoho na pochybách, že se potkal s dalším pokračovatelem zdejšího starodávneho rodu. Jiří mu nikterak nezáviděl jeho roli prvorozeného a naopak byl rád, že ho doma občas není tolik potřeba jako bratra. Mohl tak častěji využít čas k cestování po českých končinách, což také nesmírně miloval.

I díky přispění hojně využívané obchodní stezky do Rakous a zmíněnému brodu přes nivní řeku Lužnici se Dráčovským nevedlo nejhůře. Ale i tady se projevila hubená a temná léta, zvláště nyní v těžké době pobělohorské. O co více však její temný stín přímo či nepřímě dolehl na život i v tomto zapadlém konci Čech, o to více plála idea vzdoru a plamínek slávy národa Českého v srdcích lidu a stejně tak i v srdci druhého pokračovatele rodu Jiřího. Ten již od mládí vynikal důvtipem a odvahou.

Hltal jedním dechem příběhy z cest, které vyprávěli obchodníci, vojáci i dobrodruzi, kteří v jeho rodné obci čas od času nocovali při návratu ze svých cest. Všechna ta neznámá místa i lidé tak různí od těch, které znal, mu v představách učarovali už ve chvíli, kdy o nich poprvé slyšel vyprávět. Chtěl vykonat a objevit něco velkého stejně tak jako oni. Ano, právě to si představoval Jiří, který už roky snil o své velké cestě, jež změnil svět.

Od dob husitských spanilých jízd, o kterých tak rád četl i slyšel, již uplynulo příliš vody v kolem zvolna plynoucí řece Lužnici. Vždy se nadýmal pýchou při vyprávění o husitském vítězném i když nerovném boji. Moci tak zase pozdvihnout náš český národ jako kdysi a vrátit mu jeho hrdost a sílu!

Jiří

Již začátkem onoho léta něco neúprosně viselo ve vzduchu. Zrovna toho léta, kdy se Jiří seznámil s dcerou soběslavského tkalce Eliškou. Potkal se s ní na zdejším obecním jarmarku, kam ho poslal otec na nákup nezbytných potravin a pár kusů místo poškozeného hospodářského náradí. Eliška byla skromně oděná štíhlá a drobná dívka s dlouhými havraními vlasy a upřímným pohledem, jejíž nenucená a přirozená krása nejen fyzická, ale i vnitřní, zapůsobila i na něj. Poté spolu často ruku v ruce chodívali na nekonečné toulky kolem řeky, kde jí Jiří vášnivě vyprávěl své

sny a touhy o cizích krajích a barvitě líčil příběhy dobrodruhů, jejichž aktéři jakoby před nimi v tu chvíli ožívali. V jeho očích se v tu chvíli zračil nevýslovný třpyt a kouzlo a Eliška právě v tyto okamžiky od něj nemohla ty svoje ani odtrhnout...

Rozhodnutí

Slunce již před pár hodinami dosáhlo vrcholu dnešního dne a pomalu se chystalo k západu za siluetou majestátně se tyčící Dráčovské tvrze. Jiří pomalu kráčet svou oblíbenou stezkou podél břehu řeky, lemovanou hustým dubovo bukovým lesíkem, z něhož občas náhle vystoupil menší nezalesněný pahorek. Po chvíli pochodu se stezka najednou změnila a vinula se většinou kolem velmi hlubokých zrádných tůní a rozsáhlých mokřad. Ty poskytovaly útočiště přehršlí vodního ptactva a dalším většinou drobnějším živočichům. Tuto pravidelnou scenérii jen občas narušila skupinka křovisek. Cizinec by tu nejspíš snadno zabloudil, což se také již mnohokrát stalo, ale Jiřímu orientace v tomto rozmanitém terénu nedělala sebemenší problém. Vždyť ho tato krajina odmala odkojila. Ale i to byl možná jeden z důvodů, proč se chtěl posunout zase dále a poznat i jiná místa, přestože to tady miloval.

Dnešní podvečer však kráčet zadumaně a příliš nevnímal okolní krajinu, zvuky ptáků, vyplašenou srnu ani zdáli doléhající pobízení vozky z hlavní panské cesty. Minul ještě pár záhybů klikatící se řeky, prošel menším lesíkem a vynořil se na neveliké mýtině, kterou tvořil malebný meandr řeky Lužnice. Ten byl vnořený z druhé strany do rozvolňujícího se lesního porostu v krásný slunečný pahorek. Právě to bylo už odpradávná jeho oblíbené výletní místo. Ještě jako malého chlapce ho sem před mnoha lety vzal poprvé i s bratrem otec.

Právě sem pak chodívali se Zbyňkem lovit ryby a právě zde pak i občas sám rád trucoval, ale i spřádal sny svých dobrodružných výprav. A ne náhodou právě sem vzal několikrát svou milou Elišku, ke které, ač se znali teprve krátce, ho jeho srdce toužebně táhlo. Bylo tedy nasnadě, že i v této chvíli hlubokého rozmyšlení zamířil právě sem. Zastavil se pár kroků od řeky a hleděl do dáli až za druhý břeh a vyčnívající ostroh. Otevřel se mu krásný výhled na mírný kopec, táhnoucí se až téměř k obzoru, za nímž už začínal neznámý svět.

Potřeboval se rozhodnout a uspořádat si myšlenky. Málem jakoby slyšel jak mu v hlavě pulsují a hádají se spolu. Jedna říká: „Pojď, máš ideální a možná poslední příležitost. Jsi ještě mlád a otec s bratrem a čeledíny teď ještě panství a hospodářství zvládnou. Poznáš svět a cizích zemí, zažiješ dobrodružství, o nichž odmala sníš. Proslavíš rodnou Českou zemi a obec Dráčov a vrátíš se se slávou zpět!” Ta druhá jí však vzápětí odporuje: „Nemůžeš právě v této pro Čechy těžké době opustit hospodářství a nechat vše na stárnoucím otci a bratrovi! A nemůžeš hlavně opustit Elišku, zrovna teď, když jste se spolu tak sblížili. Pokud odejdeš, váš vztah tak dlouhou dobu do návratu nevydrží!”

Znamení

Najednou ho cosi z jeho úvah vyrušilo. Uslyšel šelestivý zvuk něčeho nebo někoho blížícího se někde ze směru od lesíka. Nebylo zrovna obvyklé, aby se tu někdo objevil. Toto jedinečné místo, ač poměrně nedaleko od vesnice, uchovával on i všichni, kdo je znali, v úzkostlivé tajnosti. Chvilí zíral směrem odkud přišel onen zvuk a když se mezi stromy vynořila postava oděná do staré františkánské sutany s kápí pochopil, kdo jej to vyrušil.

Byl to známý a jediný místní mnich Matěj, vlastně poustevník, který pobýval už řadu let nedaleko odsud v malé roubence. Na první pohled ani nepůsobil jako mnich. Byl až nápadně vysoký, s protáhlým obličejem, nebyl ani mladý, ani starý a nikdo vlastně nevěděl, odkud a proč se tu kdysi objevil. Každopádně už se ale stal nedílnou součástí místního lidu, krajiny, zkrátka koloritu, i když většinu času trávil o samotě. Mnozí tvrdili, že je trochu podivín a možná se ho i malinko báli. Ale to nejspíš jen proto, že se jeho život tolik lišil od toho jejich a to nejen mluvou a vnímáním okolního světa. I přes strasti, které jistě během stávajícího života prožil a které se mu vepsaly do tváře, byl pořád usměvavý, sálala z něj radost a upřímný zápal pro každou vykonávanou činnost. Vyzařovala z něho jakási klidná moudrost.

Sám Ondřej z Dráchova si ho už od prvního setkání před lety oblíbil a často s ním rozmlouval o učených spisech, filosofii, Bohu ale i běžných lidských starostech a radostech. A toto od něj posleze přejal i jeho syn Jiří a proto byl teď vlastně rád, že spatřil právě jeho. Ani mnich

se nezdál nikterak zaskočen Jiřího přítomností a kráčeje pomalu směrem k němu samozřejmě a s úsměvem pravil: „Zdravím tě Jiří“, „i já tebe mnichu Matěji“, odvětil Jiří. Mnich klidně pokračoval: „Copak se děje Jiří? Vidím ve tvé tváři nějaké obavy nebo snad rozpor. Trápí tě něco?“. Jiří jakoby uvítal tu možnost zbavit se těžkého břemene na něj vyhrknul:

„Máš pravdu Matěji. A povím ti bez otálení co už stejně dávno víš. Rád bych se vydal na cesty do neznámého světa, poznal cizích krajů i měst a proslavil Dráchov a Čechy po tomto širém světě. Ale nechci opustit své bližní a tak se proto trápím a nevím jak se mám rozhodnout?“

Matěje nijak nepřekvapil Jiřího prudký výlev emocí a s danou až magickou důstojností pravil: „Chápu tvé obavy příteli, ale neboj se. Bůh a tvé srdce ti jistě brzy vyjeví a dají poznat správnou odpověď na tvoji otázku“. Poté se Matěj krátce zahleděl za řeku směrem k pomalu zapadajícímu slunci, stisknul Jiřímu ruku na znamení potvrzení jeho slov a překvapivě rychle se rozloučil. Stejně tak znenadání jako se objevil, nyní zase zmizel.

V Jiřím to zanechalo zvláštní a pronikavý pocit sounáležitosti i jakési přítomné osudovosti. Stál tu chvíli bez hnutí a jeho zrak se upíral kamsi k obzoru. Tam, kam před pár okamžiky spočinul i pohled Matějův. Po obloze zvolna plulo pár mráčků, zapadající slunce pomalu začínalo barvit oblohu do ruda a Jiřímu se právě naskytl jeden z oněch kouzelných okamžiků tohoto místa.

Ten dokresloval pohled na nádherný meandr řeky, za nímž se pozvolna do táhlého kopce rozprostírala obrovská louka, lemovaná z obou stran lesem. Po chvilce téměř hmatatelného klidu, v níž se málem zastavil čas, sebou Jiří zprudka cuknul a celý se otrásl. Během zlomku okamžiku pootočil hlavu směrem doprava, za tím podnětem, který způsobil jeho vytržení z klidu a koncentrace. Ve stejné chvíli nad obzorem proťal oblohu obrovský svítící a hromozný blesk! Právě takový blesk, podle něhož muselo vzniknout úsloví „blesk z čistého nebe“! Jiří zkoprněl úžasem i hrůzou a ještě chvíli nevěřícně zíral do míst, kde blesk spatřil. Ten však vzhledem k tomu, co se odehrávalo nebo spíše neodehrávalo na obloze, jakoby sem vůbec nepatřil. Mráčky se dál poklidně vlekly oblohou a vůbec nereflekovaly na to, co se tu právě událo.

Až po několika dlouhých chvílích se jeho mysl pomalu vzpamatovala a znovu rozběhla jako násilně zastavené soukolí, uvedené opět do provozu. A v tu chvíli mu vše došlo a pomyslel si v duchu „Ano,

vždyť toto přece bylo ono znamení a odpověď, na kterou tolik čekal a o níž mluvil i mnich! Pochopil, že se musí co nejdříve vydat na cestu...”

Rozloučení

Od onoho okamžiku uplynulo pár dní a přiblížila se sváteční neděle. Jiří se rozhodl, že pozve spolu se svým otcem a bratrem i pár nejbližších přátel a své rozhodnutí jim sdělí.

Nedaleko jeho rodné vesnice, poblíž brodu přes řeku, stál starý hostinec. Byl to původně vlastně menší statek s dvorem a maštálí, v němž se však teď našlo i pár setnic pro hosty. Ti zde seděli nejen uvnitř, ale jak se tu s oblibou zažilo v letních měsících, i v části venkovního šenku.

Majitel šenku, starý Antoš před pár lety skonal na zápal plic a tak se jeho provozu ujala jeho jediná dcera Zuzana. Ta byla již od mládí znalá místního prostředí i hospodské lopoty a o zákazníky z řad místních neměla nouzi. Pohled s plným džbánkem na kolem plynoucí řeku byl hosty vítaný, stejně jako pohled mužů na bujaré poprsí šenkýřky.

Obchodní stezka, vinoucí se od nepaměti tudy z Čech do Rakous, sem přiváděla další utrmácené pocestné, kteří rádi pojedli, popili a složili hlavu, než pokračovali dále svou cestou.

I Jiří zde častokráte a s oblibou s přáteli hodoval a tak i nyní padla volba na toto místo. Dnes se tu tedy všichni svorně sešli a usedli ve venkovním posezení šenku u mohutného dubového stolu. Byl zrovna příjemný, teplý a vlahý večer, který přímo vybízel k radovánkám. Když se u stolu upilo pár žejdlíků piva, Jiří znenadání pokynutím ruky přerušil veselou zábavu, postavil se a odhodlaným hlasem k nim promluvil:

„Přátelé moji blízcí, velebím tuto obec a vás mám nadevše rád a proto mé rozhodnutí nebylo vůbec lehké. Všichni víte, že jsem vždy toužil podniknout pouť do cizích zemí i vykonat mnohé hrdinské skutky a zem svou v těchto krajích proslavit. Dlouho jsem ale váhal a nedokázal opustit vás ani toto místo. Až nyní jsem však dostal znamení a definitivně se rozhodl, že se na tuto cestu velmi brzy vydám. Věřím, že budete v myslí stále se mnou, zvládnete to tady beze mne nějaký čas a ty Eliško moje drahá, že na mě počkáš”. Jiří se dlouze a smyslně podíval na Elišku a pomalu a trochu rozpačitě v obavách, jaká bude následovat reakce, se posadil.

Pro všechny přítomné to bylo opravdu nečekané překvapení, i když asi každý někde v hloubi duše tušil, že k tomuto jednou dojde. Eliška chytla Jiřího za ruku a v jejích očích, jež říkaly „počkám na tebe“, se zračil smutek, ale i pochopení a odhodlání. Chvíli zavládlo tísnivé ticho, ale pak se postavil Jiřího otec Ondřej a pronesl k ostatním překvapivou řeč: „Rozumím a žehnám ti synu úspěch na tvých cestách. Věřím, že rodný Dráčov a Čechy v tom širém světě nezahabíš, ale proslavíš! Pozvedám nyní proto číši na zdar tvých cest a tvůj šťastný a slavný návrat. A nyní hodujme a veselme se až do rána!“ Na závěr pak zvolal na právě procházející Zuzanu: „Šenkýřko, nos na stůl všem, co jejich hrdlo ráčí. Dnes se můj syn loučí s tímto krajem a odchází do světa, tak ať to náležitě zapijeme!”

Tato jeho slova uvolnila veškerou dosud tu panující tísnivou atmosféru a napětí, visící ve vzduchu, jakoby se rázem rozplynulo.

A za chvíli již na stole o sebe břinkla další várka vrchovatých pohárů, naplněných pivem nebo vínem a vzduchem zavoněla libová pečínka z divočáka. A jak řekl starý Ondřej, tak se i stalo. Jejich skupinka se po bujarém a oslavném večeru vydala na cestu k domovu, až dlouho poté, co luna ovládla mocným svitem celou oblohu a zářila jim na zpáteční cestě k domovu.

Vzhůru na cestu

Masivní kamenná tvrz dráčovských majestátně vévodila tamní krajině. Tyčila se na vrcholku mírného táhlého kopce, z něhož se skvěl nádherný pohled po rozprostírajícím se okolním kraji. Pole, luka, lesy i rozsáhlé mokřady, to vše spatřil každý návštěvník tého vyhlídky, jíž v dáli dominovala klikatící se řeka zvaná Lužní. Pohled na obzor pak každému pozorovateli ulpěl i na další mohutné baště zdejší krajiny, kterou bylo starodávné město Soběslav s tyčící se skvostnou kostelní věží.

Bylo teprve časně ráno a vycházející letní slunce sotva před pár okamžiky započalo svou cestu vzhůru na oblohu. Příjemný ranní vánek však už jakoby ohlašoval přicházející čas změn. Před dráčovským opevněním už stál hlouček přátel a místních, aby se před dalekou cestou rozloučili se svým blízkým přítelem Jiřím z Dráchova.

Ten měl spoustu přátel a ti všichni by mu jistě rádi dali sbohem, ale v tu dobu byly zrovna žně v plném proudu a to byla každá ruka dobrá.

Dorazilo tudíž jen pár nejbližších, aby mu dali sbohem, pokud tak již neučinili dříve. Byl tu Jiřího otec, jeho milá Eliška, jeho bratr Zbyněk, synovec Petr a další. A přišel se rozloučit i mnich Matěj a pár místních dětí.

Z očí všech přítomných se dal vyčíst smutek z odchodu Jiřího, ale i zárodek naděje a víry v jeho slavný a šťastný návrat. Všichni se s Jiřím dojemně a dlouze rozloučili a na závěr mu požehnal a popřál štěstí i odhodlání mnich Matěj. Pár okamžiků poté již Jiří vyrazil na svou zřejmě životní cestu. Pomalu se přihlížejícím přátelům vzdaloval, až z něj zbývala jen viditelná malá tečka v dáli. Zanedlouho poté přešel po louce i odlehlý pahorek, až zmizel za obzorem zcela.

Skupinka ještě mlčky posečkala na místě a po chvíli se začala pomalu rozcházet po své práci. Poté celý Dráchov jakoby s jeho odchodem ztichl a osaměl ....

Během následujících pár let Jiří procestoval několik evropských států, aby se nakonec dostal na dvůr ruských carů Ivana a Petra a následně se pak i připojil k dosud nevídané výpravě, která putovala z Ruska až do daleké Číny. Tuto vedl Dán Evert Issbrant Ides, čítala desítky mužů a zúčastnili se jí především Rusové, ale i Němci a právě Jiří z Dráchova. Ten se během několikaleté cesty stal jedním z jejich stěžejních opor a hrdinů. Po mnoha strastiplných útrapách, jež přežil bez vážnější úhony a prožitých dobrodružství v mnoha zemích, po nichž Jiří tolik toužil, konečně nadešla chvíle návratu do vlasti a rodné obce.

Návrat

Uplynuly již více než tři dlouhé roky od doby, kdy Jiří vyrazil na svou dobrodružnou a dalekou pouť. Život Dráchovských zatím ubíhal poměrně poklidně dál. Ondřej z Dráchova často myslel na to, jak se asi daří jeho synovi kdesi v těch dalekých krajích a nepřestával věřit v jeho šťastný návrat.

Stalo se, že zpočátku obdržel psaní od svého syna až kdesi z jižní Francie. Dál se k němu donesly zvěsti od jedné kupecké výpravy, že má namířeno do daleké Rusi a je možné, že se připojí i k jedné z vůbec největších výprav současnosti až do vzdálené, neprobádané a legendami opředené Číny. S vděčností Ondřej přijal tu zprávu, po níž se mu hrdostí

rozzářily oči a na chvíli sám jakoby i on sám v mysli putoval do neznámých končin spolu se svým synem. I on kdysi jako jinoch snil o cizích velkých městech a dobrodružných výpravách. Ale tehdy tomu nebyla doba nakloněna a musel se na místo svého otce starat o celé panství. Věděl tak po kom tuto touhu jeho syn podědil a byl šťasten, že alespoň jednomu z jejich rodu snad bude přáno vykonat výjimečnou cestu, jež je jim souzena. Věřil, že právě jeho syn je k tomu předurčen. Ondřej se naštěstí těšil dobrému zdraví a přestože Jiřího chybějící ruce byly v hospodářství citelně znát, dokázali spolu s jeho bratrem Zbyňkem a dalšími pomocníky všechno nějak zvládnout. Vždy syna sám spíše vybízel k tomu, aby se na čas od svých povinností odpoutal právě dokud je ještě mlád a má tuto možnost.

Častým hostem na Dráčovské tvrzi byla v těchto časech i Jiřího milá Eliška. Ač mu splnění jeho snu ze srdce přála, přesto doufala, že se už její milý brzy z cest vrátí a když o něm dorazila nějaká zpráva, ihned se celá rozzářila. Za tu dlouhou dobu Jiřího nepřítomnosti měla už několik nápadníků, ale každého zatím sice slušně, ale vehementně odmítla.

Poslední dobou s ní často rozmlouval i Jiřího dávný přítel Tomáš. Jeho otec vlastnil v Soběslavi kupecký krám a Tomáš mu tam vypomáhal. Tomáš s Eliškou se stále častěji procházeli po oblíbených místech kolem řeky a vedli snivé a dlouhé rozhovory o tom, co asi dělá jejich společný přítel Jiří a v kterých cizokrajných končinách asi zrovna pobývá. Jejich fantazie v tu chvíli před nimi stavěla rozličná a tajuplná města, zobrazovala v nich jejich podivně vyhlížející obyvatele a vykreslovala záhadná, neznámá a nebezpečná zvířata. Přes to všechno, co je při těchto společných okamžicích s Tomášem spojovalo, byla Eliška oddána celým srdcem Jiřímu a ani na okamžik nepomyslela na to, že by snad Tomáš mohl mít v jejím srdci jiné místo, než jen jako společný přítel. Tomáš však měl na to zřejmě jiný pohled. Eliška se mu odjakživa líbila, znali se spolu zhruba stejnou dobu, ale jemu Eliška naslouchala jen jakoby zpovzdálí, kdežto Jiří si získal její srdce téměř okamžitě. Právě jeho vznešená a odhodlaná touha poznat svět ji hned uchvátila. Všechny jeho poutavé příběhy, jež si vysnil, s ním prožívala v jeho vyprávěních ještě předtím než vůbec započala jeho cesta. Proto si ho zamilovala a proto mu nemohla jeho první lásku - lásku k poznání světa odepřít a musela pokorně počkat, až se jí nabaží a vrátí se zpět ke své lásce druhé - tedy k ní. Stalo se, že

po několika marných pokusech o jejich hlubší sblížení i Tomáš nakonec pochopil, že pokud bude Jiří živ a bude živá naděje na jeho návrat, má on cestu k Elišce nenávratně uzavřenou.

Jaro se pomalu dostávalo do rozpuku a otec za pár dní posílal Tomáše, jako každý rok do Prahy, aby tam dokoupil do jejich krámků potřebné zboží na další sezónu. Tomáše bude provázet na cestě jeho kamarád Mladen a jeden z příručích. A protože v Praze mají bratrance, tak u nich pár nocí i pobudou.

Právě v tu dobu stovky mil odsud, od rodné vsi kdesi na východě překročil Jiří z Dráchova na své cestě zpět k domovu hranice Českého království a pomalu mířil směrem ku Praze. Tam měl cestou ještě předat důležité listiny a poselství od ruských carů. A tak po letech znovu stanul na rodné zemi a spatřil opět malebnou českou krajinu. Vracel se sice znavený a utmáčený, ale spokojený. Těch pár let cestování a poznání mu teď vydá zkušeností a poznání na zbytek života. Prožil útrapy i dobrodružství, o kterých se jiným ani nesní. Teď už se ale nemohl dočkat všech svých přátel a bližních a toho, až se opět vrátí domů do rodné vsi. Nyní už měl v plánu se definitivně usadit a ve skrytu duše doufal, že na něj jeho drahá i přes ten dlouhý čas odloučení stále čeká.

Kochal se krásnou českou krajinou plnou malebných řek, klikaticích se potůčků a skrytých tůňek, polí, luk a lesíků, jež na něj po studené ruské tundře a čínských stepích působila jako obrázek nakreslený od malíře.

Ještě dříve, než sám dorazil do Prahy, ho však předběhla pověst o jeho návratu. Po šencích se vyprávěly zkažky o podivuhodných dobrodružstvích, jež prožil a cestách, které vykonal. Děti si s dřevěnými meči a dřevci v uličkách staré Prahy hrály na Jiřího z Dráchova, bojujícího s démonickým čínským drakem. Jejich otcové pak u žejdlíku piva vyprávěli příběhy o jeho putování po cizokrajných zemích a o setkáních s lidmi velkými jako obr nebo trpaslíky se zázračnými schopnostmi. Ano, lidová slovesnost již mezitím, jak už to bývá, vykonala své. Ale i tak český národ už dlouho neměl takovou významnou osobnost, jež by mohl oslavovat, jako právě nyní.

V Praze tak po jeho příjezdu čekali Jiřího mohutné ovace a byl prakticky všemi velmi vřele a s nadšením přijat. Pražští měšťané uspořádali dokonce v hostinci U černého vola na oslavu jeho návratu

a úspěchů bujarou veselici. Jiří byl nadšený z dění kolem sebe a vlídného přijetí lidmi, ale přesto se už ze všeho nejvíc těšil a spěchal domů. Již na druhý den po oslavě se proto rozhodl vyrazit k domovu. Společnost na cestě mu dělali dva bystrí a energičtí mladíci Petr a Hynek, cestující do Krumlova Českého s poselstvím, s nimiž se potkal právě na oslavě jeho příjezdu v šenku. Už tam oba nadšeně hltali každé jeho slovo, když popisoval své zážitky z cest, zajímal je každý detail a mnohokrát na něj koukali s obdivem a nevěřícím pohledem. Když Jiří vyprávěl o Číně, jakoby se v tu chvíli přímo před nimi rozprostřela tajemná Čínská zeď, táhnoucí se až k nekonečnému obzoru. A když se v průběhu večera shodli na tom, že na druhý den mají všichni tři společnou cestu na jih, Petr s Hynkem ihned nadšeně navrhli, že Jiřího doprovodí. Ten s radostí souhlasil.

Právě v tento čas vyráží z Dráchova i Tomáš, jeho přítel a bratranec Mladen a pomocník z otcova obchodu Vilém za obchodem směrem ku Praze. Je krásné jarní jitro a cesta, kterou již projeli několikrát, jim příjemně během hovoru utíká. Ten se většinou točí kolem obchodu, i Tomášovy Elišky, ale dojde i na téma Jiřího návratu. Kdykoliv se o něm někdo zmíní, Tomáš se rozpačitě zamračí. Kolem Soběslavi putuje jejich skupinka přes pár menších vesniček až k slavnému královskému městu Tábor. Znají to tu velmi dobře a ani příliš nespěchají. Mají tu i pár přátel a proto zde jednu noc poté, co večer stráví v oblíbeném hostinci U zlatého lva i přespí. Brzo ráno se ještě trochu zkroušení z předchozího dlouhého večera vydávají opět na cestu a jen kousek od Tábora míjejí další skupinu poutníků, mířících z Prahy opačným směrem k jihu.

Tomášovi se její vůdce zdá povědomý a tak mu přátelsky pokyne. Prostovlasý asi padesátiletý muž v čele mu pozdrav pokynutím opětuje a přátelsky nadhodí: „Dnes je den jako stvořený k cestě, kam a odkud míříte?“ Tomáš odpoví: „Jsme z Dráchova a Soběslavi a míříme do Prahy za obchodem“. „Z Dráchova?“ praví muž najednou s nadšením. „Tak to vám jistě udělám velikou radost, tedy pokud to sami ještě nevíte? Rytíř Jiří z Dráchova je živ a zdrav na cestě domů. Právě když jsme vyráželi na cestu, vítali ho v Praze měšťané i prostý lid“. V ten okamžik Tomáš zbledl a jakoby na okamžik zkoprněl. Teprve až po chvíli se vzpamatoval a úsečně vyhrknul, maje přítom zvláštní a nepřítomný výraz v tváři: „To je skvělá zpráva, vyražme mu kvapem naproti. A vám příjemnou

cestu a buďte sbohem”. Obě skupiny se pak chvatně oddělily a Tomáš se svými druhy pokračovali dále k severu. Notnou dobu však nikdo z nich nepromluvil. Tomáš se se zastřeným pohledem díval nepřítomně vpřed a nad něčím usilovně dumal. Oba dva jeho druhové ho odjakživa brali jako svého nepsaného vůdce a tušili, co se mu asi zrovna honí hlavou a co ho tak neplánovaně zaskočilo. Po chvíli jízdy se na ně sice se zamračeným, ale přesto jiskrným výrazem v očích najednou otočil a klidně a vážně pravil: „Znám Jiřího, přestože možná teď procestoval půl světa, stejně nikdy neodolá tomu místu”. Načež chvatně pobídnul koně a i zbylí dva kvapně vyrazili za svým vůdcem.

Jiří a jeho společníci za sebou mezitím právě zanechali Prahu a mířili pomalu na jih. První den cesty urazili notnou vzdálenost a noc strávili ubytovaní v hostinci v menším městečku. Když druhý den za rozbřesku opět vyjeli, Jiří se obrátil ke svým druhům a pravil:

„Přátelé, jestli dovolíte a přijde vám vhod i jiné ubytování než v pohodlí hostince, rád bych vám ukázal jedno kouzelné místo, na němž jsem už několikrát na cestách ku Praze přespával. Rozděláme tam navečer oheň, posedíme a já vám povyprávím dalších pár příběhů z cest, souhlasíte?”

„Určitě, to budeme moc rádi”, odpověděl Petr s úsměvem a Hynek se k němu pokynutím hlavy souhlasně připojil. „A co je to za místo?”, dodal zvědavě.

„Dnes už je to jen pobořený a vypálený starý hrad nad vyvýšeným ostrohem nad rybníkem. Ale má nějakou tajemnou energii. Prý tam bývala spatřena i bílá paní, ale já ji tam nikdy neviděl. Tak snad se nebojíte?!”, dodal šibalsky Jiří. Jeho společníci se pobaveně rozesmáli a Hynek vykřikl: „Tak hurá vpřed za bílou paní, rád bych se s ní seznámil”. Poté jim cesta vesele a spokojeně ubíhala, severní vítr jim příjemně vanul vzad a zrychloval o trochu jejich posun vpřed. Občas prohodili pár slov a oba Jiřího společníci už se těšili na večer a na další vyprávění o zážitcích z jeho výprav.

Byli na cestě už celý den, na krajinu, kterou projížděli, se pomalinku začal snášet soumrak, když celá skupinka právě vyjela z nízkého borového lesíka. V tu chvíli se před nimi objevily rozvaliny starého a dříve jistě majestátního hradu Borotína. Ten se hrdě vypínal na vyvýšenině nad nevelkým rybníkem, z části ho pod kopcem obklopoval les a na druhé straně hrad lemovalo údolíčko s přístupovou cestou. Zbytek prostoru kolem vyplňovala rozkvetlá květná louka. Dnes už z celého hradu však

zbylo jen torzo hlavní věže, různě více či méně zachované nebo pobořené části několika komnat a zbytky kdysi jistě rozsáhlých obvodových zdí, které obepínaly celý komplex prostor starého hradu. Jiří si vzpomněl, že toto místo mu vlastně poprvé ukázal právě mnich Matěj, který do vedlejší vesnice pravidelně jezdil na návštěvu svého bratra a po jeho skonu za svým synovcem, jež zde dál po otci provozoval kovářskou dílnu. Pohlédl na své společníky, kteří už záhy pochopili, že jsou u cíle své dnešní cesty. „Opravdu krásné místo“, pravil vážně Petr a jeho druh nadšeně přikývnul.

Noční příhoda

Pěšinou vystoupali až do nejvyšší části hradu k původní hradní věži a bývalé kuchyni. Ta jediná byla zachovalá a měla nízký strop. Uprostřed místnosti bylo otevřené ohniště, u stěny stál masivní stůl a na hliněné podlaze leželo několik převrácených židlí. Rozhodli se, že zde zůstanou na noc. Ještě vyrazili společně na dříví do přilehlého lesíku a za chvíli už v kuchyni plápolal oheň a jeho plameny vrhaly roztodivně tvarované stíny po zdech. A protože cestou k hradu ulovili bažanta, zanedlouho už se kolem ohně linula přitažlivá vůně z jeho pečinky. Na spláchnutí jim přišla vhod trocha dobrého vína, jež Jiřímu věnoval pražský hostinský, u něhož strávil noc.

Když dojedli a připili si, pokračoval Jiří ve vyprávění svých příhod z cest. Bylo jich ale tolik, že by tu museli strávit snad celé léto, aby je stačil alespoň zčásti všechny převyprávět. Špatně odvětraná místnost se pomalu plnila štiplavým dýmem, který naše pocestné po nějaké době začal dusit a pálit do očí. Rozhodli se, že přespí raději venku. Byla teplá letní noc a tak to nebyl žádný problém. Když vše kolem pohltila tma, nad obrysy hradních zdí se pomalu vyhoupl plný rudý měsíc. Byl podle všeho právě úplněk. Za dnešek měli za sebou opravdu velký kus cesty a tak chvíli poté, co jej spatřili, už všichni spali.

Na hradbách kdysi mohutného opevnění zahoukala sova a neslyšně odletěla do blízkého lesa. V hradní kuchyni průvan přidusil oheň a ve stoupajícím dýmu se objevily hrubé obrysy obličeje staženého do bolestného šklebu. Když se oheň znovu rozhořel, bylo již na obrysech tváře patrné, že se jedná o muže s jizvami po popáleninách. Ticho noci narušil smích, který Jiřího probudil. Posadil se a rozespale pozoroval

pusté nádvoří. Po chvíli si uvědomil, že zvuk vychází z místnosti, ve které navečer pojedli. Uchopil pouzdro se zbraní a obezřetně vykročil směrem ke kuchyni. Pohlédl ještě na svoje spící druhy a vkročil do místnosti. Rozhlédl se a po chvíli si uvědomil, že ho z plamenů pozorují krví podlité oči. Nechápal tuto situaci a sáhnul po kordu, kterým byl na svoji dobrodružnou výpravu vybavený. Nedokázal ho však udržet v ruce, protože byl rozžhavený a popálil ho na dlani. Přitiskl se zády ke zdi a pohlédl přímo do ohně. Nyní již dokázal rozeznat obličej posledního majitele hradu Čenka. Tvář zkřívená bolestí promluvila. Spálená ústa vyzvala Jiřího ztuhlého strachem k partii šachu. Pokud Jiří prohraje, upadne navždy v zapomnění jeho jméno, odkaz a všechno, co na své cestě světem vykonal.

Na stole se objevila šachovnice, ke které Jiří přisednul. Čeněk otevřel hru pohybem hlavy, na který zareagovala figurka bílého pěšce. Jiří hrál opatrně, pomalu promýšlel každý tah. Tušil, že jeho soupeř je zkušenější a z nervozity mu vyrazil pot na čele. Bývalý hradní pán si byl jistý výhrou a užíval si soupeřovu nejistotu a každé drobné zaváhání ve hře. Významně si odkašlal a dalším tahem dostal pod tlak soupeřova krále. Náš hrdina viděl marnost další obrany a oslovil svého soka. „Jaké to je vidět rodové sídlo v troskách?“ řekl s mírnou nadějí, že snad znejistí budoucího vítěze. „Je v troskách, jako tvoje obrana“ zareagoval rychle Čeněk. „Ale výhra může být tvou další porážkou“. „Prosím?“ Nechápatě odvětil hradní pán. „Pokud vyhraješ, bude tvoje jméno dále spojováno s ostudou vypálení vlastního sídla“ odvětil mu vítězoslavně Jiří. Čenkova jistota byla najednou nalomená. Díval se na šachovnici a přemýšlel. Vybavil si matně noc, ve které po bujaré pitce převrhl svícen do postele ve svojí komnatě. Při následném požáru, který zachvátil celý hrad, sám uhořel. Byl posledním mužským potomkem svého rodu a hanbu, kterou cítil, nesl velice těžce. Jeho duch zůstal na místě, které mu neustále připomínalo, co se stalo. Zavřel oči a převrhnul stůl i se šachovnicí.....

Chladné ráno probudilo Jiřího z podivného snu, který si v první chvíli po procitnutí nedokázal vybavit jinak, než jako nepříjemnou vzpomínku na strašidelné setkání. Byl rád, že to byl jen sen a že má tuto noc za sebou. Jiří probudil své druhy a vyzval je k rychlému odjezdu. Při úpravě obleku ho zarazila palčivá bolest dlaně, na které měl několik puchýřů a v kapse vzápětí našel figurku bílého krále.....

Přepadení

Jiřího přátelé se šli opláchnout k rybníku a on sám stále ještě zadumaně a nepřítomně přemítal u kouřícího ohniště o svém nočním dobrodružství. Nevšimnul si tak ani blížící se postavy za hradní zdí na hlavním nádvoří. Zpoza otvoru s pobořenou klenbou se najednou vynořil muž. To už Jiřího kvapem probralo z nepřítomné letargie a najednou ke svému údivu hleděl na tvář, v níž poznal dávného přítele z rodné vsi Tomáše. „Tomáši, příteli jsi to ty? Rád tě vidím, kde se tu bereš?“, pronesl Jiří s neskrývaným nadšením, ale poté ho ihned zarazil kamenný výraz v Tomášově tváři. „To se o mě bohužel říct nedá“ odvětil suše, ale rázně Tomáš.

Jiří se pomalu a nemotorně zvedl od ohniště, kde zrovna dojídal zbytek pečinky k snídani a nechápavě se na něj podíval. „Nerozumím, stalo se něco doma? Proč z tebe čiší ta zášť, provedl jsem ti snad něco? Vždyť jsme přece přátelé.“ Tomáš udělal odhodlaně pár kroků vpřed a rázně odvětil: „Řeknu ti proč. Když se teď vrátíš zpátky do Dráchova, budeš hrdina. Už než jsi vyrazil na cestu, jsi jím byl. Celá vesnice ti bude už navždy ležet u nohou a to i včetně Elišky. My další nebudeme znamenat už nikdy nic. A to já nemohu dopustit!“ Když pronášel poslední větu, zároveň zpoza pasu tasil kord a ten ihned přefal a ukončil dosud ještě ospalou atmosféru.

V ten okamžik se dostavilo Jiřího rozčarování a následovalo rychlé vystrýzlivění a ještě rychlejší reakce těla, které během předchozích pár let dostalo v nejrůznějších situacích náležitý vojenský dril i výcvik. I on se bleskurychle chopil kordu, který mu dosud ležel u nohou, zaujal patřičný postoj a připravil se ke zteči. Celá jeho osobnost jakoby se proměnila. Zapomněl na cestu, čas i místo a stal se pouze tímto přítomným okamžikem a zbraní, kterou právě svíral v ruce. Mohl teď zúročit nejen rytířské dovednosti, jež piloval po celý život, ale i techniky soustředění myslí, jež se na cestách v Číně naučil od tamních buddhistických mnichů.

Nejenom hlavní aktéři právě probíhajícího dramatu se připravovali k souboji. Oba muži z Tomášova doprovodu rovněž po chvíli vystoupili zpoza pobořeného hradebního komplexu a s obdobným úmyslem jako jejich vůdce se pomalu přibližovali k večernímu ležení. Stejně tak nebylo pochyb o tom, že i Tomášovi dva noví přátelé, kteří právě dorazili zpět od rybníka a zaregistrovali celou situaci, budou bránit svého druha.

I ti tasili své kordy a jejich zlověstný cinkot, začal zlověstně prořezával ranní ticho.

Bohužel však již chvíli po začátku bylo jasné, že šermířské umění Jiřího druhů Petra ani Hynka není jejich soupeřům plně rovnocenné, seč se oba snažili toto dohnat vervou a odhodláním, jak jen mohli. Technická převaha a zkušenost jejich protivníků se pomalu a jistě začínala projevovat. Mezitím i opodál šermující Jiří s Tomášem dávali do souboje veškerou svoji sílu, energii i dosavadní bohatou šermířskou zkušenost. Výpad střídal výpad na jedné i druhé straně. Oba dva několikrát odvrátili soupeřův zlověstně vypadající útok a oba měli už párkrát namále a zlověstná střelka rapíru je jen těsně minula. Tomáš jednou dokonce klopýtnul a těžce zavrával, ale během okamžiku byl opět na nohou a o to s větší vervou se vrhnul znovu proti Jiřímu. Těžiště jejich nervydrásajícího souboje se pozvolna přesouvalo prakticky po celém nádvoří hradu. Dostali se tak nakonec i k torzu hradní zdi na východní části opevnění a Jiří se najednou skokem vyšvihnul na polorozbořenou kamennou zídku, aby získal výhodu útoku shora. Dole za ním zela hluboká průrva a prudce se svažující val, před lety ještě odrazující útočníky pokoušející se o zteč hradních zdí. V tu chvíli se zezdola směrem od hráze rybníka ozval hlomoz a hlasy. Jiří ještě lehce pootočil hlavou tak, aby viděl odkud přichází ony hlasy a zároveň neztratil koncentraci a soustředil se na souboj. Stihnul si ještě všimnout skupinky lidí rychle se blížící k hradnímu opevnění a dvou mužů v jejím čele, jež něco vykřikovali.

V tu chvíli se však kámen ze zdiva, na němž stál svou plnou vahou uvolnil, Jiří zavrával a těžiště jeho těla se přesunulo až příliš dozadu. Snažil se sice ještě pomocí pohybu rukou vpřed získat ztracenou stabilitu, ale už bylo pozdě. Celý se zaklonil, instinktivně zvednul ruce nad hlavu a už nic nemohlo zastavit jeho blížící se pád. Tomáš se na okamžik zarazil, ale hned v zápětí využil nabízené příležitosti a zasadil mu bodnou ránu čepelí do podbřišku. V ten okamžik se však už jeho téměř bezvládné tělo řítilo do prázdna. V tu chvíli kolem ustaly i ostatní boje a za hradbami vzduchem zaduněla vzdálená tupá rána dopadu jeho těla. Jiřímu v okamžiku projela celým tělem palčivá bolest a pojednou vše v jeho vědomí ovládlo ticho a tma.

Zmrtvýchvstání

Ztěžka nadzdvihnul víčka a pomalu otevřel oči. V tu chvíli jím zároveň projela drtivá bolest hlavy a vlastně celého těla. Nebyl sto identifikovat odkud přichází, ale měl pocit jakoby prostupovala celou jeho bytostí. Okamžik marně přemýšlel, kde jen to je a co se to vlastně událo. Zpočátku ani jeho zrak kolem sebe téměř nic nerozpoznával, ale po chvílce námahy přece jen viděl trochu zřetelněji. Trochu zmateně se rozhlédl kolem sebe co to jen šlo a zjistil, že leží na nízkém lůžku v rohu setnice jakéhosi starého dřevěného srubu. Uprostřed jeho skromně zařízené místnosti stál jen masivní dubový stůl a kolem něj čtyři židle. Zbytek vybavení místnosti byl mizivý, naproti posteli stála jen dosluhující vysoká bytelná skříň a kolem pár polic s pár hrnky a nádobím. Dvěma okénky v protější stěně sem nepronikalo žádné světlo, podle všeho tedy byla venku zrovna noc. Čelu místnosti vedle dveří vévodil precizně zbudovaný kamenný krb, do něhož někdo nedávno přiložil pár čerstvých polínek a z něhož sálalo příjemné teplo, doprovázené pravidelným zvukem praskání měkkého dřeva a jeho libou vůní. Najednou se zprudka, ale tiše otevřely dveře a do místnosti vstoupila osoba v mnišské sutaně s náručí plnou dalších polen na zátop, které vysypala k dalším složeným vedle krbu. Poté dotyčný cvičeným rychlým pohybem sklopil kapuci sutany dozadu a pohlédl směrem k lůžku.

Ke svému údivu najednou Jiří hleděl do tváře starého známého mnicha Matěje, což v něm v okamžiku vyvolalo příjemný a uklidňující pocit, ale ve chvíli tohoto zjištění zároveň opět ztratil vědomí. Když znovu otevřel oči, už mu bylo o poznání lépe. Matěj seděl na nízké dřevěné trojnožce vedle jeho lůžka a hleděl na něj pohledem vyznařujícím naději. „Jak se cítíš Jiří, už je ti lépe? Máš veliké štěstí, tvůj život visel na vlásku. Ještě včera ráno jsem téměř nedoufal, že se z toho dostaneš“, pravil Matěj. Jiří odpovídal jen ztěžka sotva slyšitelným hlasem: „Matěji, kde ses tu vzal, kde to vůbec jsem a co se vlastně stalo? V hlavě mi jen hučí a pamatuji si sotva pár okamžiků od té doby co jsme dorazili do Borotína. A kde jsou chlapci co mě provázeli?“

V reakci na tyto otázky Matěj započal s vyprávěním toho, co se událo a čeho byl sám svědkem. Vyprávěl, že poté co byl právě na návštěvě svého synovce v místní vesnici, přiběhl na náves místní mladík s tím,

že při pasení ovcí spatřil, jak ve zbořeništi starého hradu tlupa šermířů vyvolala šarvátku a zaútočila na skupinku přespávajících poutníků.

Po tomto sdělení se rychtář, pár chasníků a mnich vydali rychle zjistit, oč běží. Když se přiblížili ke starému hradišti, spatřili už jen, jak se jeden z aktérů souboje řítí z hradeb k zemi. Matěj pak ke svému zděšení poznal v tomto polomrtvém muži dávného přítele a cestovatele Jiřího z Dráchova, kterého pak rychle přenesli do nedalekého a zřídka využívaného lesního srubu. Tady ho nejprve ošetřil přivolaný lékař a Matěj zde o něj pak sám dále pečoval. Nahoře v hradních rozvalinách následně vesničané ještě objevili dvě probodená mrtvá těla, jak se později ukázalo tak Jiřího druhů a v dáli zahlédli již jen vzdalující se siluety několika mizejících postav.

Jiří měl opravdu namále a naštěstí i přestože jeho pád z hradeb vypadal přímo hrůzostrašně, to odnesla jen rozbitá hlava a pár polámaných žeber. Bodná rána čepelí kordu díky bohu nezasáhla životně důležité orgány určitě i proto, že ve chvíli jejího zasazení byl již Jiří v prudkém záklonu při pádu a hrot kordu se nestačil zabořit dostatečně hluboko. Jeho společníkům Petrovi a Hynkovi však bohužel již pomoci nebylo. Toto vše pomalu převyprávěl mnich Jiřímu a ten mu hned poté, co se mu vše začalo vybavovat, zase vylíčil okolnosti, které předcházely jeho pádu. Byl to paradox, že Jiří proputoval spousty zemí, tisíce a tisíce mil bez větší úhony a teď jen malý kousek od domova zažije takovouto lest, zradu a tragédii, při níž málem přijde o život.

Když po nějaké době nabral trochu sil a vše důkladně promyslel, řekl Matějovi, aby se k němu na chvíli posadil a povídá: „Matěji, nikdo se nesmí dozvědět, že jsem to přežil. Naopak musíš všude rozhlásit, že jsem kvůli poraněním zemřel, aniž bych ti něco prozradil. Hlavně se to musí donést až do Dráchova, bohužel nemáme jinou možnost. A teď ti povím, co pak uděláme ...” a následně vyložil Matějovi svůj plán.

Zúčtování

Od oněch smutných událostí uplynulo několik dní. Dráchovští se zrovna připravovali na dožínkovou slavnost, když se do vsi donesla tragická zpráva o Jiřího smrti. Elišku to sebralo natolik, že od té doby chodila jako tělo bez duše a vrhala kolem sebe jen nepřítomné pohledy. Když vyslechl zprávu o Jiřího skonu jeho otec, nehnul sice ani brvou, ale všem bylo

jasné, že s ním to uvnitř otrásló asi nejvíc. Byl si jistě vědom tisíců rizik a nástrah, jež čekají na cestovatele po celém světě, ale to, že se něco takového stane jen den cesty od domova, bylo přímo hrůzostrašné až osudové. A podobné pocity beznaděje a zmaru pronásledovaly asi všechny Jiřího přátele a blízké. Nikomu se do každoročních oslav nechtělo, ale život jde dál, nedá se jen truchlit a proto se po ukončení žní, tak jako každý rok i letos, sešli blízcí dráčovského pána v letním šenku, aby opět zapili konec žní. Ondřej chtěl zároveň právě tuto příležitost využít k tomu, aby k účastněným pronesl pár slov na synovu památku.

I letos opět seděli nejbližší přátelé Jiřího s jeho otcem a bratrem u jednoho stolu. Nechyběla ani Eliška, která však celou dobu jen nepřítomně zírala do prázdna. Hned vedle ní se usadil Tomáš, který se ji snažil rozveselit a s přehnaně soucitným výrazem ve tváři ji držel za ruku.

Šenkýřka Zuzana nosila na stoly džbánky s pivem i vínem, podávala kukuřičné placky a pikantní bažantí stehýnka. Ač jindy sršela energií a vtípem, dnes tomu tak rozhodně nebylo. I počasí jakoby sdílelo atmosféru všech přítomných. Po celý den tu bylo neobvyklé až přímo hmatatelné dusno a sluneční paprsky se ostře odrážely i na vodní hladině Lužnice. V dálce za řekou, kde začínal hustý borovicový les se však už pomalu zvedal mírný větřík. Z lesa se tu právě vynořily dvě postavy oděné do františkánských kuten, s kapucí sklopenou přes hlavu, že jim nebylo vidět do tváře a pomalu mířily směrem k šenku. Ten však byl ještě notný kus cesty vzdálený a proto si jich zatím nikdo z přítomných nevšimnul. Ondřej vyprahlý žízni i vnitřní bolestí vypil pár hltů piva a pomalu se postavil. Všichni přítomní k němu s očekáváním upřeli svůj zrak. Nemusel se ani dožadovat slova nebo někoho překřikovat, protože po celou dobu tu stejně vládlo strnulé a vyprahlé ticho. Promluvil.

„Přátelé, všichni už víte, co se stalo. Já sám jsem z těch, co je tou strašnou ranou osudu zasažen nejvíc. Ale Bůh to tak zřejmě chtěl, i když mnozí nechápeme jeho záměry. Přesto s tím musíme dále žít a jít dál. Můj syn sice nedošel zpátky k nám až do svého domova, avšak splnil si svůj sen, procestoval obrovský kus světa a jméno Čech a Dráchova tam nesl s sebou. Udělal čest svému jménu i své zemi a nás všechny měl přítom s sebou ve svém srdci. Proto nesmíme truchlit, ale oslavit to co vykonal, to co nám tím odkázal a to co nebude nikdy zapomenuto! On by to tak chtěl“.

Poté Ondřej zvedl džbán a dodal: „S hrdostí připíjím na věčnou památku svého syna Jiřího“. Všichni zúčastnění souhlasně a dojatě přikyvovali a při posledních jeho slovech rovněž uchopili džbánky a společně jako jedna bytost připili na jeho památku.

V průběhu rytířovy řeči právě dorazili oba františkáni do šenku a postavili se nenápadně stranou vedle starodávné vrby a tiše nehnuté poslouchali jeho právě končící řeč, jež zřejmě nechtěli nijak narušit.

Hned jak Ondřej domluvil, přistoupil jeden z kapucínů blíže a sklopil kápi, načež se všem odhalila tvář mnicha Matěje.

Když ho spatřil dráčovský pán, téměř neznatelně se pousmál a pravil: „Och Matěji, to jsi ty? Čekali jsme tě zpátky dříve. Ale pojď a posaď se k nám.“ Mnich se s šibalským pohledem v očích zahleděl na Ondřeje a hlasitě, aby to slyšela celá společnost odvětil: „Je mi líto, že přicházím příliš pozdě, ale zároveň právě včas! Bohužel mě zdržela péče o jednoho bližního, jež zradou svého dávného přítele málem zhytnul.“

Při těchto slovech se k němu najednou obrátily tázavé a nechápavé pohledy všech přítomných a v šenku zašustilo moře vyřčených otázek. Okolním stromořadím, vysázeným kolem koryta toku řeky, se zlověstně prohnal náhlý prudký porыв větru.

A v tutéž chvíli i druhý z kapucínů, jež do té doby stál mlčky opodál s kápi přes hlavu, rovněž přistoupil blíže a jedním rychlým pohybem sklopil kapuci vzad. Snad všichni přítomní ze sebe vydrali hlasitý vzdech údivu a úžasu. Ondřejovi se nevěřicně podlomila kolena a klesl vzad na dubovou židli a v ten samý okamžik se Eliška skácela k zemi, zatímco vedle ní stojící Tomáš pomalu začal couvat. Přede všemi tu v mnišském hábitu nestál nikdo jiný než sám Jiří z Dráchova.

Rázně hned k nic nechápající společnosti promluvil: „Mrzí mě to kvůli vám všem, co jste museli prožít, když jste se dozvěděli o mé smrti, ale nešlo to bohužel jinak. Jak už pravil přítel Matěj, málem jsem doopravdy zemřel, stejně jako moji dva druhové, když nás na hradě Borotín zákeřně přepadli. A ten kdo je vedl a vše zosnoval stojí právě zde!“, načež ukázal rukou na Tomáše, pro kterého toto bylo jako pokyn k útěku. Ten však neměl dlouhého trvání. Jiřího bratr Zbyněk už jakoby tušil jeho záměr, zablokoval po pár rychlých krocích Tomášovi únikovou cestu a drtivou ranou pěstí ho srazil k zemi. Během pár okamžiků se na odpadlíka vrhlo pár dalších mužů a za moment už ležel na zemi potupně svázaný.

Mezitím se Eliška už jako znovuzrozená tiskla v Jiřího náruči. Ale ne na dlouho, protože každý přítomný se chtěl s Jiřím teď přivítat. Jeho otci se opět vrátil do očí lesk a do těla životní energie. Ještě se však otočil k synovi a ukazující na Tomáše pravil tázavě: „Ale proč? Byl to přece tvůj přítel.“ Jiří suše s pohrdáním odvětil: „Ano byl, ale zřejmě jsem získal a dokázal to, co chtěl mít i on, ale sám to nedokázal. Proto mi to chtěl sebrat alespoň takto“ a podíval se na Elišku a všechny kolem sebe.

Ondřej i ostatní pochopili. Tomáš nikdy neměl to odhodlání a sílu uskutečnit svoje vlastní cíle a hlavně je dotáhnout do konce tak jako Jiří. Ať už šlo o jeho dobrodružné cesty nebo jeho milou Elišku. Už od mládí mu záviděl jeho touhy a sny. A když je teď i uskutečnil, jeho pohár hořkosti a zklamání ze sebe sama přetekl a vyústil až k tomuto hanebnému činu. Ještě naposledy spočinul pohled pána z Dráchova na onom zrádci, když zahlomozil: „Odvedte mi toho bídného psa z očí!“, a poté co zmizela jeho silueta v dáli, již zvesela dodal: „A nyní už máme opravdu co oslavovat. A ty synu, posad' se ke mě a vyprávěj, co vše jsi v tom širém světě zažil!“. V ten okamžik už na stolech přistálo několik džbánek s pivem, jež právě donesla opět stará dobrá a usměvavá šenkýřka Zuzana.

A tím končí pro tuto chvíli naše vyprávění. Teď už záleží i na každém čtenáři, zda zůstane jméno a příběhy Jiřího z Dráchova hluboko v zapomnění, tak jak si to přál i bývalý hradní pán z Borotína nebo naopak ...

**Na základě inspirace historickými prameny napsal
Ondřej Kalivoda & Jaroslav Prášil (Noční příhoda).**

Obálka a sazba: Ondřej Kalivoda

© 2021

www.ondrejkalivoda.cz

